

NEJTEMNĚJŠÍ ČÁST LESA

HOLLY
BLACK

Holly Black

NEJTEMNĚJŠÍ
ČÁST LESA

© Holly Black

NEJTEMNĚJŠÍ ČÁST LESA

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2016 Obálka:

© Jiří Miňovský - ARBE 2016

Přeložil: © Adam Steinz

www.nasenakladatelstvi.cz

www.facebook.com/nakladatelstviomega

ISBN 978-80-7642-435-7 (pdf)

Holly Black

NEJTEMNĚJŠÍ
ČÁST LESA

KAPITOLA PRVNÍ

Když se vydáte do hlubin Carlingského lesa, přejdete zurčící potok, a dojdete až do míst, kde slunce svítí zřídka, narazíte na velmi podivnou věc. Uprostřed palouku leží skleněná rakev a v ní spí chlapec. Z jeho hlavy vyrůstají rohy a jeho uši jsou špičaté jako nože.

Ležel tam už odnepaměti. Hazel Evansové o chlapci v lese vyprávěli rodiče, kteří se o něm dověděli zase od svých rodičů a tak dále. Za celou tu dobu se chlapec neprobudil.

Hazel a její bratr Ben trávili celé hodiny přitisknutí na tabulky z nejčistšího křišťálu a vymýšleli si příběhy o vlách a o rohatém chlapci. Od jara až do zimy les navštěvovali turisté, kteří mýtus o skleněné rakvi chtěli vyvrátit. Bohužel pro ně tam byla, a tak si s chlapcem alespoň pořídili fotku. Nic nedělal, ani když se na podzim celý les otřásal hudbou z iPodů a děvčata tančila přímo nad jeho hlavou. Neměl nic proti, když Jack Gordon, Benův nejlepší kamarád, na stranu truhly napsal „V případě nouze rozbij sklo“, ani když Lloyd Lindblad vzal kladivo a pokusil se o to. Palouk vypadal po tolika letech skoro jako smetiště, v trávě se leskly střípky najemno rozdrupaných lahví a v křoví svítily plechovky od piva. Nehledě na to, kolik generací zde tančilo a bavilo se, rohatý chlapec v rakvi se neprobudil.

Když byli Hazel s Benem ještě děti, chtěli zachraňovat. Spícího kluka, obyvatele Fairfoldu, vlastně úplně všechny. Teď, když už jsou starší, chodí na louku uprostřed lesa jen kvůli večírkům, ale stejně jako zamlada se Hazel sevře žaludek vždy, když spatří tu krásnou a klidnou tvář. Dnešek nebyl výjimkou. Palouk duněl hudbou z reproduktorů aut a Hazel měla co dělat, aby se davem protlačila.

„Hazel! Hej, Hazel!“ zvolala Leonie a ukázala na skleněnou rakev, aby si Hazel šla zatančit s ní. Tančila s roztleskávačkou Doris Alvarovou, obě byly podnapilé a zjevně se dobře bavily. Hazel ji pozdravila, ale na rakev si nevylezla. Místo toho se otočila jiným směrem a proplétala se davem dál.

Fairfoldska střední nepatřila mezi ty největší. Byla dokonce tak malá, že když se pořádal večírek, byli většinou pozváni všichni. Přirozeně se tvořily party, ovšem některé skupiny měly jen jednoho člena, například jediná punkerka školy, Megan Rojasová, si musela vystačit sama. Poté, co se Hazel před měsícem vymanila z vlivu jedné dívčí party, neměla zájem se družit. Sice se jí líbilo, že k někomu patřila, že se účastnila rituálu pokrevní přísahy, ale pak ji Molly Lipscombová požádala o něco, co si nikdy nepřestala vyčítat...

Molly se nedávno předtím rozešla se svým přítelem. Chtěla mu ublížit, a tak prosila Hazel, aby chlapce políbila a pak se s ním rozešla.

Hazel přísahu dodržela, políbila Mollyina bývalého a hned potom z něj udělala dvojnásobného ex-přítele. Když tuto příhodu vyličila celé partě, byla Molly vzteky bez sebe. Ostatní děvčata se ihned přidala na stranu Molly a Hazel byla ze skupiny vyloučena.

K líbání si Hazel vždy našla dobrý důvod: jeden byl pěkný, jiného chtěla rozveselit. Někdy se trochu opila a k líbání prostě došlo. Když se líbala, zapomínala často na své vlastní obavy. Líbání bylo prostě jejím koníčkem. Ale jen jednou v životě políbila zadaného chlapce a slíbila si, že takovou chybu už nikdy neopakuje.

Mohla se pořád ještě bavit se svým bráškou, ten byl teď ale na rande s klukem, kterého poznal online. A měla tu i Benova nejlepšího kamaráda, Jacka, i když se ho trochu bála. Měla dost přátel, možná na její vkus až příliš. Hazel měla totiž v plánu jednoho dne zmizet a hodit celou minulost za hlavu. Možná by bylo lepší, kdyby si lidi nepouštěla tolik k tělu.

Kvůli téhle myšlence se také na dnešní oslavu s nikým nesvezla a raději šla pěšky malou alejí, okolo farem a starých stodol, a nakonec po lesní cestě. Byl to začátek podzimu, kdy je ve vzduchu cítit kouř, nasládlá vůně tlejícího listí a kdy se všechno zdá možné. Hazel na sobě měla nový zelený svetr, své oblíbené hnědé kozačky a v uších se jí houpaly dva lesklé zelené kruhy. V jejích rudých vlasech bylo ještě vidět trochu letní blond, a když si nanasla trochu pomády na rty, musela sama uznat, že jí to celkem sluší.

Hudbu měla na starosti Liz a z reproduktorů jejího auta se ozývalo techno tak hlasitě, až se stromy otrásaly. Martin Silver chtěl sbalit Lourdes i Namiyu najednou, asi doufal, že holky svolí ke švédské trojce, ale každý věděl, že to se nikdy nestane. Molly stála v kroužku dívek a něčemu se smála. Stephen seděl na kapotě svého auta a pil samohonku z placatky. Pravděpodobně topil nějaký žal a nezáleželo mu ani na tom, že možná z domácí pálenky oslepne. Jack seděl na kmeni spadlého stromu se svým bratrem Carterem. Nebyli doopravdy bratři, ale všichni o nich tak mluvili. Carter se právě hlasitě zasmál. Hazel se chtěla smát s nimi, ale chtěla taky vstát a jít tancovat a zároveň chtěla utéct domů.

„Ahoj, Hazel,“ ozvalo se za ní, a tak se otočila a z tváře jí zmizela veškerá radost. Stál tam Robbie Delmonico.

„Dlouho jsem tě neviděl. Sluší ti to,“ řekl našťavaně.

„Díky,“ odvětila Hazel. Chtěla rozhovor s ním rychle ukončit. Při podobných setkáních se vždycky našťavala na něj, potom na sebe, že se tak cítí, a to ji našťavalo ještě víc.

„Pěkněj svetr.“ Zíral na ni, jako by jeho slova měla mít nějaký hlubší význam.

„Dík.“ Od té doby, co se s ním na jedné oslavě líbala, sledoval ji jako stín. Tvářil se, jako by mu zlomila srdce, a to bylo ještě horší. Přitom se s ním ani nerozešla – nikdy spolu nechodili. Jen zíral. Zíral na ni a podivně se jí vyptával, co prý má v plánu po vyučování, a podobně. A když mu řekla, že nic, dál se neptal, ani nenabídl, že se za ní zastaví.

Právě proto, že líbala kluky jako Robbie Delmonico, si lidé mysleli, že Hazel políbí kohokoli. Přitom jí to tehdy přišlo jako dobrý nápad.

„Díky,“ odpověděla trochu hlasitěji. Pokývla hlavou a dala se na odchod.

„Ten je nověj, co?“ Robbie se posmutněle usmál. Věděl, jak se věci mají: je hezké, že si všimnul, ale hodní kluci jako on nemají u hezkých holek jejího typu šanci.

Zvláštní ale bylo, že chvilkou líbání – a také trochou osahávání – se z obyčejné Hazel stala krutá bohyně lásky. Robbie se o ni nikdy předtím příliš nezajímal, teď však byl jejím otrokem.

„Jojo, je nověj,“ odvětila a znovu pokývla hlavou. Když byl Robbie poblíž, cítila se Hazel přesně tak chladná, jak si on myslel. „Tak já půjdu.“

„Tak jo, tak ahoj,“ řekl táhle.

A v tu chvíli, kdy se měla jen sebrat a odejít, ji přemohla vina, otočila se, a vyřkla ta slova, za která se bude kopat celý zbytek večera: „Možná se ještě později uvidíme.“

V Robbieho očích se zaleskla naděje a Hazel pochopila: znělo to jako slib. Ale to, co řekla, už se nedá vrátit, a tak se otočila a běžela nejkratší cestou k Jackovi s Carterem.

Do Jacka se Hazel zamilovala, ještě když byla mladá a hloupá. Když k nim doběhla, Jack leknutím vyskočil. To bylo zvláštní, protože Jacka skoro nikdy nic nepřekvapilo. Jeho matka o něm tvrdila, že slyší hrom ještě dřív, než se blesk uráčí udeřit.

„Hazel má žhavé rty, sladké jak med, srdce má z kamene, chladné jak led,“ zanotoval Carter. Někdy se opravdu dokázal chovat jako idiot.

Carter a Jack vypadali téměř identicky, jako dvojčata. Stejně černé vlnité vlasy, stejné jantarově žluté oči. Měli stejnou barvu pleti, plné rty a lícní kosti, které jim záviděla všechna děvčata ve městě. Dvojčata ale nejsou, protože Jack je podvrženec. Cartera jako malého unesly víly a podstrčily jeho matce Jacka.

Fairfold bylo neobyčejné město uprostřed ještě neobyčejnějšího lesa, kde můžete narazit na zajíce plavající v zátoce (i když zajíci nepatří mezi nadšené plavce), nebo zahlédnout jelena, který se mrknutím oka změní v běžící dívku. Těmto tvorům říkal Hazelin dědeček Zelení a její matka je nazývala Těmi druhými nebo Lidmi

větru. Každý podzim lidé nechávali část úrody jablek a věnce z květin pro zlého Olšekrále.

Olšekrál byl velmi obávaný tvor, který žil uprostřed nejtemnější části lesa, vlasy měl z mechu, prsty z klestí a hlasem podobným plačící ženě lákal do svých pastí nic netušící turisty. Živil se žalem a utrpením. Krom písničky, kterou se dal Olšekrál vylákat ze svého úkrytu, zde byl ještě velký hloh uprostřed kamenného kruhu. Když za úplňku navážete na větev cár svého oblečení, přijde za vámi jeden z Lidí a splní vám jakékoli přání, ovšem za určitou cenu. Právě loni si Jenny Eichmannová přála dostat se na Princeton a slíbila Lidem, že si mohou vzít, cokoli budou chtít. Na univerzitu se dostala, ovšem v den, kdy přišel dopis, zemřela její matka následkem srdečního záchvatu.

Právě kvůli těmto příhodám, rohatému chlapci a kouzelným bytostem byl Fairfold, malinké městečko na míle vzdálené od nejbližšího obchodního domu, plný turistů. Jiná města měla třeba největší klubko nití, obří židli nebo krásnou přírodu s vodopády a zpěvným ptactvem. Fairfold měl chlapce ve skleněné rakvi a Lidi větru. A pro Lidi byli turisté jen lovná zvěř a oběti vtípů. Možná měli dojem, že i Carterovi rodiče jsou jen natvrdlí turisté. Carterův otec nebyl zdejší, ale jeho matka ve Fairfoldu vyrostla. Okamžitě poznala, že jí dítě někdo ukradl a dal jí do kolébky podvržence, proto poslala muže pryč a pozvala ženy ze sousedství. Naštípaly dřevo, naplnily hlíněnou misku solí a upekly chléb. Potom dala Carterova matka do ohně pohrabáč a čekaly.

Pohrabáč v ohni začal svítit rudě, ale ženy čekaly dál. Až když se pohrabáč v ohni rozzářil bíle, vytáhla Carterova matka železo z krbu a přiložila je podvrženci na rameno. Ozval se bolestný výkřik a všechna okna v domě popraskala. Poté se začala linout kuchyní vůně, jako když hoří čerstvě posekaná tráva, a dítě se zbarvilo celé jasně do ruda. Jack jizvu dodnes nosil. Hazel ji často viděla, když se Jack, Ben a Carter v létě šli koupat. Růstem se zvětšila – a nikdy nezmizela.

Když popálíte podvržence, přivolá svou matku. Pověsti nelhaly, objevila se ve dveřích o chvíli později. Měla vlasy barvy podzimního listí, kůži jako kůru a byla tenká jako proutek. Oči jí hrály všemi barvami, od rudé až po matně šedou, bylo na první pohled jasné, že není člověk. V rukou držela uzlík.

„Naše děti nám brát nebudete. Nebudete nás unášet ani na nás nebudete přivolávat nemoci. Takhle to chodilo po celé věky a tak to taky zůstane,“ řekla Carterova matka. V každé verzi příběhu, který Hazel slyšela, řekla paní Gordonová to samé.

Vílí žena jakoby se zmenšila strachy. Beze zvuku natáhla ruce, ve kterých držela uzlíček s Carterem, a řekla „Tak si ho tedy vezmi.“ Carterova matka vytrhla víle své dítě a přitiskla ho k sobě. Voněl jako

zakysané mléko, a vůni neuměli Lidé větru napodobit tak, jako vzhled. Podvrženec prostě nevoněl správně.

Poté se vílí žena natáhla po svém vlastním plačícím dítěti, ale žena, která ho držela, ucukla. Carterova matka jí zastoupila cestu.

„Nedám ti ho,“ řekla a podala Cartera jedné ženě ze sousedství. Ze stolu vzala misky se solí a červenými bobulemi, které chrání před vílími kouzly. „Jestli ses ho chtěla zbavit, nezasloužíš si ho. Tvé dítě si nechám a vychovám ho jako své vlastní. To tě naučí unášet nám děti.“

Na to odpověděla vílí žena hrozivým hlasem, který zněl jako praskání větviček a vítr v korunách stromů: „Nemáš na mé dítě právo. Nemáš právo nás poučovat nebo trestat. Vrať mi mé malé a já požeňnám tvému domu. Odmítneš-li, budeš trpce litovat.“

„Ty i tvoje výhrůžky můžete jít k čertu. Vypadni odsud,“ procedila Carterova matka skrz zuby. A tak příběh končí, Jack se stal členem rodiny a Carterovým bratrem. Sousedky sice paní Gordonovou varovaly, že si říká o zbytečné potíže, ale Carterova matka neustoupila. Časem si všichni zvykli na Jackovy špičaté elfí uši, jeho stříbrně zářící oči i na to, že umí předvídat počasí lépe než kterákoli rosníčka ze zpráv.

„Takže myslíš, že se Ben baví líp než my?“ zeptal se Jack. Hazel se nemohla odtrhnout od jeho krásného obličeje a myšlenek na jeho jizvu. Vypadal tak půvabně a krásně.

Na rozdíl od Hazel, která líbala kluky jen tak, bral Ben líbání až moc vážně. Chtěl se zamilovat jako v pohádkách, za opravdovou lásku by dal cokoli na světě. Ben takový byl už odjakživa, a za svůj život se kvůli vášni spálil tolikrát, že na to Hazel ani nechtěla myslet. Ale ani na internetu se Benovi příliš nepoštětilo.

„Myslím, že jeho rande nebude až taková sláva,“ odpověděla Hazel, vzala Jackovi z ruky plechovku a napila se. Pivo bylo zvětřalé a hořké. „Většinou je to nuda, dokonce i ty, na který přijde někdo úplně jinej. Nevím, proč furt takhle blbne.“

„Možná kvůli sexu?“ pokrčil rameny Carter.

„Rád vypráví příběhy,“ usmál se spiklenecky Jack. Hazel si olízla ze rtů pěnu a trocha dobré nálady se jí vrátila. „Asi jo.“

Carter se zvednul, prohlédl si Megan Rojasovou, která právě dorazila, vlasy nabarvené na fialovo a s lahví skořicového likéru v ruce. Její vysoké podpatky se propadaly hluboko do měkké hlíny. „Jdu nám pro další rundu, chcete něco?“

„Přines mi ještě pivo, mně ho někdo ukrad,“ postěžoval si Jack a ukázal prstem na Hazel. Kruhy v jeho uších se v měsíčním světle kouzelně leskly. „Nebo přines rovnou dvě.“

„Zkus nikomu nezlomit srdce, než se vrátím,“ zavtipkoval Carter, ale jeho hlas nezněl úplně přátelsky.

Hazel si sedla na kládu tam, kde ještě před chvílí seděl Carter, a pozorovala ostatní, jak tančí a pijí. Připadala si jako divák v kině, mimo celý děj. Jednou měla poslání, určitý cíl, ale časem zjistila, že některé úkoly nejdou splnit, když se bude věcí neustále vzdávat.

„Vykašli se na něj,“ řekl Jack, jakmile se jeho bratr vzdálil a byl na druhé straně rakve. „S Robem to není tvoje chyba. Každěj, kdo takhle zahodí svoje srdce, si něco takovýho zaslouží.“

Hazel pomyslela na Bena a ptala se sama sebe, jestli to tak opravdu je.

„Já ale pořád dělám tu samou chybu,“ odpověděla. „Jsem na nějaký párty a líbám se s někým, koho bych si ve škole ani nevšimla. Tady mi každěj přijde zajímavěj, jako by měli nějaký velký tajemství. Ale oni jsou pořád stejný.“

„Je to jen cizmaní,“ ušklíbnul se Jack. Jeden koutek jeho úst se zkrivil, a Hazel sebou trhla. Nikdo se neusmíval tak jako Jack, dokonce ani Carter ne. „Je to jen sranda, nikomu tím neubližuješ. Kdybys jim lámala ruce, to by bylo něco jinýho.“

Tomu se Hazel samým překvapením zasmála. „Možná bys to měl říct Carterovi.“ Nechtěla mu vysvětlovat, proč líbá kluky. Nelíbala se z nudy, jen chtěla zjistit, jestli je jediná na světě, kdo žije se skrytým já.

Jack ji chytil okolo přátelsky ramen, jako by flirtoval. „Carter je můj brácha, takže ti můžu s jistotou říct, že je to blb. Člověk si musí najít nějakou zábavu, aby ve Fairfoldu nezmagořil.“

Hazel zavrtěla hlavou a usmála se. Pak se podívala na něj, a Jack se odmlčel. Jejich tváře se přiblížily a ona cítila teplo jeho dechu na své tváři, viděla, jak se jeho řasy v záři světlometů lesknou a mohla si zblízka prohlédnout jeho lehce se usmívající rty. Srdce se jí rozbušilo a vmžiku se z ní znovu stala ta desetiletá holka, zamilovaná až po uši. Cítila se stejně zranitelná a divná jako kdysi. Nenáviděla ten pocit. Ona teď lámala srdce, nechtěla si nechat zlomit to své.

Každý, kdo takhle zahodí svoje srdce, si něco takového zaslouží.

Byl jen jeden způsob, jak se přes takovou lásku přenést. Byl jen jeden způsob, který ji nikdy nezklamal.

Jack se díval jakoby skrz ni, rty mírně od sebe. Byl to přesně ten pravý moment, přiblížila se o trochu blíž k němu, a políbila ho. Nebránil se, neodstrčil ji, jeho rty byly teplé a jemné. Ale pak se najednou odtáhl a zamrkal. „Hazel, nechtěl jsem, abys –“

„Ne,“ vyjekla, vyskočila a cítila, jak se začíná červenat. Byl to její kamarád a navíc nejlepší kamarád jejího bratra. Nebyl jako ostatní kluci, jen tak z jejího života nezmizí. Nikdy ho neměla políbit, nebylo by to správné ani, kdyby chtěl. Navíc bylo jasné, že nechtěl, o to horší celá tahle situace byla. „Jasně, že ne. Promiň, promiň! Celou dobu tady

vyprávím, jak musím přestat líbat všechny okolo, a koukni, jak to dopadlo.“ Začala ustupovat dál od Jacka.

„Počkej, Hazel!“ vykřikl a pokusil se ji chytit za ruku, ale ona nechtěla sedět a poslouchat dál řeči o tom, že to, co se stalo, není její vina.

Hazel utekla, proběhla kolem Cartera s hlavou skloněnou, který jako by měl na čele napsáno „já ti to říkal“. Cítila se hloupá, a navíc se cítila, jako by si odmítnutí zasloužila. Jako by jí to patřilo. Byla to karma, ten druh odplaty, která se v normálním životě neděje, alespoň ne tak rychle.

Hazel zamířila přímo za Franklinem. Ukázala na placatku a zeptala se: „Můžu se taky napít?“

Franklin se na ni podíval s výrazem únavy, jeho oči byly podlité krví. „Nebude ti to chutnat.“

Měl pravdu. Samohonka Hazel pálila až v žaludku, ale dala si ještě dva loky a doufala, že jí alkohol pomůže zapomenout na vše, co se stalo od chvíle, kdy přišla na oslavu. Doufala, že Jack Benovi nic neřekne. Doufala, že Jack bude dělat, jako by se nic nestalo. Chtěla vrátit čas, přetočit ručičky hodin a vše napravit.

Na druhé straně louky se ve světlech Stephenova auta objevil Tom Mullins, fotbalový obránce a notorický cholerik. Došel ke skleněné rakvi a vymrštil se na ni tak prudce, že všechna děvčata leknutím seskočila dolů. Vypadal úplně namol, tváře zrudlé a místo vlasů vrabčí hnízdo.

„Hej,“ zakřičel a začal skákat po rakvi. Dupal, jako by chtěl sklo prolomit. „Ráno, raníčko, svítí sluníčko! Vstávej, ty pravěkej sráči!“

„Nech toho,“ zavolal na něj Martin a naznačil mu, aby slezl. „Ty už si nepamatuješ, co se stalo Lloydovi?“

Lloyd byl ten typ kluka, co rád zakládá požáry, nosí do školy nůž a je po škole jen tehdy, když není za školou. Loni na jaře se Lloyd pokusil rozbít skleněnou rakev perlíkem. Sice se nerozbila, ale když Lloyd zakládal svůj další oheň, těžce se popálil. Ještě teď ležel v nemocnici ve Philadelphii, kde mu museli přišít kůži ze zadku na obličej.

Někteří lidé říkali, že to Lloydovi udělal rohatý chlapec, protože nemá rád, když si lidé hrají s jeho rakví. Jiní říkali, že ať už rohatého chlapce zaklel kdokoli, zaklel spolu s ním i sklo rakve a kdokoli se pokusil je rozbít, stalo se mu něco špatného. Tom Mullins to všechno věděl, ale evidentně mu to bylo jedno.

Hazel ten pocit znala taky.

„Vstávej!“ zařval Tom a dál dupal a skákal po skle rakve. „Vstááááááávej, ty kůže líná!“ Carter ho chytil za ruku. „Tome, no tak. Jdeme panákovat, u toho nesmíš chybět.“ Tom se na něj nejistě

podíval. „Tak pojd' už,“ zopakoval mu ještě jednou Carter. „Však už máš dost.“

„To je pravda,“ přidal se Martin, „možná prostě neumíš chlastat, Tome.“

Víc říkat nemuseli. Tom se seškrábal z rakve a podpírán Carterem i Martinem se odpotácel pryč. Ještě dlouho bylo slyšet jeho namítání, že umí pít víc než oni dva dohromady.

Franklin se otočil k Hazel. „Tak to vidíš. Další nudnej večer ve Fairfoldu. Každý je buď magor, nebo elf.“

Hazel se znovu napila z placatky. Už jí ani moc nevadilo, že má jícen v jednom ohni. „Jo, tak nějak.“

Franklin se na ni podíval, v očích mu svítily plamínky. „Chceš jít někam jinam? Možná můžeme něco podniknout.“

Na první pohled vypadal stejně zuboženě jako Hazel. Franklin první tři roky na základce skoro nemluvil a všichni tušili, že občas jí k večeri přejetá zvířata. Určitě by jí nepoděkoval, kdyby se zeptala, co ho trápí, protože na své problémy chtěl zapomenout tak moc, jako ona na ty své.

Hazel se cítila trochu opilá a hodně zbrklá, proto odpověděla jen: „Proč ne.“

Při odchodu se Hazel ohlédla zpátky na louku. Jack ji sledoval s nerozluštitelným výrazem ve tváři. Prošli pod velkým stromem a ona měla chvíli pocit, že se větve hýbou jako prsty, ale když se podívala znovu, viděla jen stín.

KAPITOLA DRUHÁ

Jednoho léta, kdy byl Ben nemluvně a Hazel ještě vůbec nebyla na světě, vyšla jejich matka na louku v lese, aby mohla malovat v plenéru. Rozložila na trávě deku a posadila na ni své dítě. Ben byl napatlaný opalovacím krémem a žvýkal kousek sucharu, zatímco jeho matka plnila plátno pruhy oranžové a karmínové barvy. Malovala už skoro hodinu, když si najednou všimla, že je pozoruje žena z chladivého stínu stromoví. Podle mámina vyprávění měla hnědé vlasy stažené vzadu šátkem a nesla s sebou košík plný zelených jablek.

„Vy jste opravdová umělkyně,“ řekla, a s potěšeným úsměvem si přisedla. Tehdy si máma všimla, že volné šaty té cizí ženy jsou z ručně tkané a velmi jemné látky. Na chvíli si pomyslela, že je to jedna z těch žen, které se daly na farmaření, zavařovaly všechno, co na zahradě rostlo, chovaly slepice a šily si své vlastní šaty. Ale potom se podívala na její uši, které nahoře končily malými, jemnými špičkami a uvědomila si, že se jedná o vílu, nevypočitatelnou a nevladatelnou vílu. A jako u mnoha umělců před ní, matčin strach přemohla zvědavost.

Máma ve Fairfoldu vyrostla a slyšela o Lidech nespočet příběhů, věděla o hnízdě muchomůrníků, kteří si natírají klobouky lidskou krví a žijí prý v jeskyni na opačné straně za městem. Slyšela o hadí ženě, kterou občas lidé zahlédli během chladných večerů na kraji lesa. Věděla o stvůře ze suchých větví, kůry, hlíny a mechu, která prý měnila krev svých obětí v mizu.

Pamatovala si i píseň, kterou jako malá zpívala s kamarádkami:

V lese leží stvůra zlá,
chytí tě a už tě má.
zatahne tě do listí
budeš její kořistí.
Pošle tě na onen svět,
nevrátíš se nikdy –

Křičely tuhle říkačku s velkým nadšením, ale nikdy nevyřkly poslední slovo. Kdyby to udělaly, tak by si pro ně strašidlo přišlo – k tomu ta říkačka koneckonců sloužila. Ale pokud zaříkávadlo nedokončily, nic se nestalo.

Ne všechny příběhy však byly tak děsivé, štedrost Lidí byla stejně nepředvídatelná jako jejich krutost. Kdysi ukradl rarach panenku jedné holčičce, se kterou chodil Ben do školky, a druhý den se probudila

s náhrdelníkem nádherných perel okolo krku. Proto byl Fairfold zvláštní, protože byl tak blízko světu kouzel; co na tom, že byla ta kouzla čas od času nebezpečná.

Kvůli místní kouzelné atmosféře prý kuchaři vařili chutnější jídla, umělci malovali krásnější obrazy, lidé se měli raději, hudba byla libozvučnější a múza líbala obyvatele Fairfoldu více než kde jinde.

„Mohla bych vás nakreslit,“ řekla máma, vytáhla z tašky skicák a vzala do ruky uhel. I ona si myslela, že ve Fairfoldu tvoří lépe.

Žena zaváhala. „Nakreslete raději má krásná jablka, ta časem zestárnou. Já budu stejná po celý zbytek svého dlouhého, předlouhého života.“ Mámu při těch slovech zamrazilo. Víla si toho všimla a zasmála se. „Viděla jsem stromy růst, pamatuji spoustu zim, prožila jsem mnoho dní a ještě jich moc uvidím.“

Máma se zhluboka nadechla a znovu se pokusila vílu přesvědčit. „Pokud mi dovolíte vás nakreslit, můžete si ten obrázek nechat.“ Elfka se dlouho rozmyšlela a potom se zeptala: „Směla bych si ho doopravdy vzít?“

Po delším přemlouvání víla svolila a máma se dala do práce. Zatímco kreslila, povídaly si o svých životech. Víla řekla, že kdysi patřila k dvořanům z východu, ale pak následovala jednoho šlechtice do vyhnanství. Vyprávěla mámě o své lásce k hlubokému lesu, ale také o tom, že by chtěla zpět svůj bývalý život. Máma jí zase vyprávěla o strachu, že se jejímu prvorozenému dítěti něco stane. Ben mezitím ležel na dece, nudil se a pak začal plakat. Potřeboval vyměnit plenku. Co když z Bena vyroste někdo bez jakéhokoli zájmu o umění? Její vlastní rodiče, Benovi prarodiče, byli zklamáni z toho, že se vydala jinou cestou než oni. Co když to bude mezi ní a Benem to samé?

Když kresbu dokončila, elfka úžasem vzdechla, obraz to byl vskutku nádherný. Klekla si na deku vedle dítěte a položila mu palec na spánek. Ben okamžitě začal kvílet.

Máma se po ženě natáhla a zakřičela: „Co to děláte?“ Na čele jejího syna se pomalu rozlévala červená skvrna tam, kde se ho víla dotkla.

Žena se vztyčila. Byla mnohem vyšší, než se zdálo možné, a zatímco máma držela plačícího Bena v náručí, řekla: „Za to, že jsi mi darovala tuto kresbu, ti dlužím laskavost. Nemohu určit, jaký bude, ale mohu mu dát talent. Kdykoli bude hrát, všichni okolo zapomenou na smutky i na radosti, jeho hudba v sobě bude mít vílí kouzlo. Tento dar ho bude tížit, změní ho a stane se z něj umělec. Každé dítě potřebuje prožít tragédii, aby se stalo výjimečným. Toto budiž ti odměnou. Bude umělec, ať chce nebo ne.“

A s tím si elfka vzala svou kresbu a nechala matku s plačícím dítětem na dece. Nebyla si jistá, zda se jedná o pozhénnání, či prokletí.

Ukázalo se, že dotyk víly byl obojím. Ale Hazel, vznášející se v klidném oceánu plodové vody, nebyla ani jedno. Její tragédií bylo snad jen to, že byla nejnórmálnější a nejprůměrnější dítě na světě.

KAPITOLA TŘETÍ

Hazel se vrátila domů pozdě a v kuchyni našla Bena, jak sedí u stolu a lžící vysbírává z mléka poslední kousky müsli. Bylo krátce po půlnoci, ale jejich rodiče byli ještě vzhůru a pracovali. Světlo zářilo z oken jejich společného ateliéru vzadu na zahradě. Občas, když museli stihnout uzávěrku nebo je políbila múza, v ateliéru i spali.

Hazel to nevadilo, byla pyšná na to, jak se její rodiče odlišují od ostatních. Vychovali ji tak, říkali: „Normální? Normální lidi si myslej, že jsou šťastní, ale to jen proto, že nevidí za hranice svých nudných životů. Lepší je být smutnej a zajímavěj, že jo?“ Tomu se vždy zasmáli.

Ovšem někdy, když se procházela po ateliéru rodičů, přemýšlela Hazel o tom, jaké by to bylo mít normální, nudné rodiče, a pak si takové představy vyčítala.

Ben se od misky podíval na svou sestru. Měl stejně modré oči a rudé vlasy jako ona. Byl rozcuchaný, a v jeho vlnitých kadeřích byl lístek. Hazel přišla blíž a natáhla ruku, aby jej vytáhla, a usmála se. Byla opilá, viděla trochu rozmazaně a její rty byly sedřené od Franklina, který ji vášnivě líbal. Chtěla zapomenout na všechny pocity, na Jacka i na to, jakého ze sebe udělala blbce. Nechtěla si z večera pamatovat nic. Představovala si, jak zavírá vzpomínky do velké dřevěné truhly, obtáčí ji řetězem, ten zamyká visacím zámekem a truhlu potom hází na dno oceánu. „Tak co, jaký bylo rande?“ zeptala se.

Ben si povzdychnul, pak odsunul misku po starém ubrusu. „Krátce řečeno, strašný.“

Hazel položila bradu na stůl a zahleděla se na něj. Z toho úhlu vypadal skoro nehmotně, a možná kdyby přimhouřila oči, mohla by se dívat přímo skrz něj. „Chtěl dělat něco divnýho? Latex? Klauní masky? Klauní masky z latexu?“

„Ne, to ne.“ Ben se nezasmál. Jeho výraz vypadal neupřímně.

Hazel se zamračila. „Jsi v pořádku, udělal ti něco –“

„Ne, nic takovýho,“ ujistil ji Ben a Hazel se trochu uklidnila. „Šli jsme k němu domů a byl tam jeho ex. A tím myslím, že jeho ex s ním pořád ještě bydlí.“

To znělo jako opravdu strašné rande, a Hazel málem vyjekla překvapením. „Fakt? A to se o tom ani nezmínil?“

„Řekl jenom, že má ex-přítele. Tečka. Proboha, vždyť každěj má ex-někoho! I já! A ty máš, počkej, kolik milionů?“ Zazubil se na ni, aby poznala, že vtipkuje.

Hazel ale na takové vtipy neměla náladu. „Nemůžeš mít ex-přítele, když s nikým nejdeš na rande,“ odsekla.

„No fajn, to je jedno. Ale přišli jsme k němu domů, a tam sedí nějakej týpek před televizí a vypadá nasraně. Jako bych mu tam vadil a jako by na to nebyl připravenej. Můj ‚partner‘ mezitím mluví o tom, jak je jeho ex v pohodě a že bude klidně spát na gauči, abysme mohli být v ložnici. A tehdy mi došlo, že ten byt má jen jednu ložnici a že musím vzít roha. Ale jak? Nemůžu nic říct, protože by to bylo nezdvořilý. Slušný chování nebo něco takovýho. Prostě nemůžu nic říct.“

Hazel si odfrkla, ale Ben pokračoval. „Tak jsem mu řek, že musím na záchod. Tam jsem chvilku sbíral odvalu, nadechnul se a prostě jsem šel, dokud jsem nebyl před domem. Zdrhnul jsem.“

Hazel se začala smát, když si představila svého bratra, jak se plíží nenápadně ze dveří. „Chápu, protože když zdrhneš, není to vůbec nezdvořilý.“

„Není to tak trapný,“ potřásl smutně hlavou Ben.

Tomu se zasmála Hazel ještě víc. „Zkontroloval sis e-mail? Protože ti určitě bude psát a ptát se, kam ses vypařil. To trapný nebude?“

„Děláš si srandu? Už nikdy se do mailu nepodívám!“ řekl rozhořčeně Ben.

„Fajn,“ odvětila Hazel. „Kluci na internetu jen lžou.“

„Všichni kluci lžou,“ prohlásil Ben, „a holky taky. Já lžu, ty taky a nedělej, že ne“

Hazel mlčela, protože měl pravdu. Lhala často, a Benovi nejčastěji.

„A co ty, jakej byl večer? Jak se měl náš princ?“ odvedl téma řeči Ben.

Za celé roky si Hazel a Ben o rohatém chlapci vymysleli spoustu příběhů. Donekonečna kreslili jeho krásnou tvář a zahnuté rohy, nejdříve voskovkami a poté tátovými fixy a máminým uhlem. Kdykoli Hazel zavřela oči, viděla ho naprosto živě – jeho tmavomodrý dublet s vyšívanými obrazy fénixů, gryfů a draků, jeho bledé ruce složené na prsou, každá z nich ozdobená spoustou lesklých prstenů. Měl nezvykle dlouhé, lehce zašpičatělé nehty, boty z kůže barvy slonoviny, které mu sahaly skoro až ke kolenům. A byl tak krásný, měl dokonalé rysy v obličeji a ve srovnání s ním vypadal celý svět neuvěřitelně ošklivý.

Musel to být princ. Na tom se Ben a Hazel shodli, když ho uviděli poprvé. Byl to princ z pohádky, zakletý kouzlem, které mohla zlomit jen opravdová láska. A Hazel si byla jistá, že ho probudí právě ona.

„Princ se měl jako vždycky,“ prohodila Hazel. Chtěla dnešní večer pustit z hlavy, nebavit se o něm, ale nechtěla to dávat najevo. „Párty byla jako vždycky. Všechno bylo jako vždycky.“

Věděla, že Ben za její životní trápení nemůže. Už se pro něj jednou obětovala a nemělo smysl své oběti litovat nebo mu to mít za zlé.